

המבצע הזה ניתב לי את הדרך לעלייה רוחנית וחסידית ועזר לי להתמקד בצדדים הרוחניים הנעלים של החיים. מודה לה' על שזכיתי להיות חלק מהקבוצה

00:20 אחרי חצות הלילה, ההתוועדות מתחילה

שלושה ימי מסע התרפקות חסידי, שבמרכזם תפילות באוהלי רבותינו נשיאינו בהאדיטש ובניעז'ין, חתמו מבצע שהתפרש על פני כארבעה חודשים. המבצע, "גדפין" שמו, אתגר מאות תלמידות במכללה בשלל משימות שהעניקו לכל אחת מהן שתי כנפיים רוחניות. אחת מעשרים התלמידות המאושרות שהעפילו לשלב הגמר ונטלו חלק במסע, משתפת את קוראות 'פנימה' בקטעים אישיים מתוך יומן שנכתב על ידה תוך כדי מסע • באהבה וביראה

חוזרים אחורה בזמן. ביציאה מצינוני המגיד ורבי זושא באניפולי תופסים טרמפ על עגלה רתומה לסוסים

יום הטיסה המיוחל הגיע ואני החלטתי לתעד ביומן כתוב כל פרט וכל חוויה. את המסע שנמשך שלושה ימים בלבד סיימתי עם שלושים וחמישה דפי יומן. אשתף אתכן בקטעים מתוכו.

כ"ו בסיוון

היום הראשון למסע

גדפין - זו המילה! ה-מסע-ע...

התאספנו בטרמינל 1 בשעה 5:00 לפנות בוקר, עם הרב מיכאל טייב, מתוועד המסע, המורה גב' אסתי גופין והמורה גב' לאה קוט. כשאנחנו כבר ממש לקראת הכניסה לבידוק - ראש המכללה הרב משה חפר, המורה גב' חיה אלטהויז והמורה גב' פראדי קטן בירכו אותנו ב"צאתכם לשלום". הם חילקו לנו חת"ת מיקרופילם, שקית עם 'דבר מלכות', חוברת לימוד ואוכל. היה ממש מרגש!

ממתינים להמראה ומנצלים את הזמן להתפלל שחרית.

השעה 7:45 ואנחנו עולות על המטוס וממריאות. שלוש שעות טיסה, מה יש לעשות? מנמנמים ומדברים.

השעה 11:00, נחתנו בקייב, שם חיכה לנו אוטובוס מפואר ששירת והסיע אותנו לכל אורך המסע, מיעד ליעד.

בשעה 12:00 אנו בדרך לפאסטוב, אוהל רבי אברהם המלאך (בנו של המגיד ממזריטש). יפה... עומדים בזמנים.

תוך כדי נסיעה הרב טייב דיבר ואמר רעיון יפה: ככל שהמטוס ממריא ועולה גבוה יותר, כך העולם למטה נראה קטן יותר. וכך גם ברוחניות, ככל שמטפסים במדרגות ומתעלים גבוה

מאת רחלי בן הראש

א...הה... "גדפין" - מסע בשתי כנפיים". כמה כיף להיזכר במילים הללו!

כל כך הרבה זמן עבר מאז המסע, וכבר כמעט הספקנו לשכוח את פרטי החוויות שחווינו. לא חלילה בגלל שזה היה מסע שיישכח. ממש לא! אלא מעצם שגרת היומיום והצלילה למצולות הלימודים...

כשנתבקשתי לספר ולהביא חומר תיעודי על המסע, הסתכלתי בסיכומים ובתמונות ודמעות עלו לי בעיניים. פשוט לא להאמין איזו זכות נפלה בחלקנו!

המסע האישי החל בתאריך "בשבת, אז קיבלנו חוברת על "אהבה ויראה", שהן שתי כנפי האדם ("גדפין" = כנפיים). חוברת לימודית שבסופה הופיעו פרטי המבצע כולל קריטריונים שונים המחולקים ל"אהבה" ו"יראה": תפילת ערבית, סיפור חסידי וקריאת איגרת קודש לפני השינה, לימוד שיחת קודש וחת"ת כל יום, האזנה לניגונים חסידיים, יציאה ל'מבצעים', שימוש במכשיר מקשים בלבד, הקפדה מיוחדת בצניעות ועוד ועוד.

במהלכו של המבצע קיבלנו עוד שתי חוברות לימוד, כשהמבצע עדיין ממשך בכל העוצמה. לגמרי לא קל היה לשרוד עד הסוף, אבל לא מתייאשים! כמובן שלבסוף ראו את תוצאות ההשקעה, וביום הזכייה עצמו הייתה ממש התרגשות גדולה כשהכריזו את שמות הזוכות וגם השם שלי היה ביניהם... לא האמנתי. זכיתי במסע אל רבותינו נשיאינו!

הרים את המסע לפסגות.
המשפיע הרב מיכאל טייב

מעל ומעבר למצופה. משתתפות המסע בארוחת ערב שמהר מאוד הופכת התוועדות אל תוך הלילה

לא חלמתי שהמסע יהיה כפי שהיה, כל כך מושקע בגשמיות ובכזאת רמה רוחנית גבוהה. המסע הזה לא יישכח לעולם! הוא נחרת עמוק בליבי, חיבר אותי לשורשים וחימם ורומם אותי רוחנית. ממש "גדפין"!

מים ולביקור קצר.

השעה 19:00, בדרך למלונית. נוסעים ונוסעים...

בשעה 20:00 מגיעים למלונית. נכנסים למסעדה לאכול ולהזין קצת את הגוף, אחרי שבמשך כל היום הזנו את הנשמה. המסעדה מפוארת והאוכל משובח וטעים מאוד. מתארגנים...היישר להתוועדות.

השעה 19:45. עוד לא החשיך. מרגיש כמו אחר הצהריים. מתחילה התוועדות עם הרב טייב. בהמשך מצטרף אליו השליח ורב העיר, הרב שלמה וילהלם. שניהם מדברים ולאחר מכן עושים הפסקה ויוצאים. אנחנו מתחילות לנגן ניגונים, פשוט... כלות הנפש!

יותר, העולם הגשמי והחומרי תופס פחות ופחות מקום, וכל ענייני ותאוות העולם הזה - מתגמדים. חזק!

השעה 14:00 ואנחנו יורדות לציון רבי אברהם המלאך, אז ביי בינתיים...

כשהלכנו לקברו, לא הצלחנו לפתוח את הדלת, כי היא הייתה נעולה עם קוד. ניסינו פעמים רבות וחיכינו הרבה זמן לישועה... עד שלבסוף באה המושיעה בדמות אחת מתוכנו שהצליחה לפתוח את הדלת. סוף סוף נכנסים. וואו, איזו קדושה! התפללנו וניגנו ניגונים. היה ממש מרומם!

השעה 14:45, חוזרים לאוטובוס וממשיכים לברדיטשוב. שלוש שעות נסיעה... נשרוד... וכמובן שהרב מיכאל טייב מתוועד. אי אפשר לפספס וכדאי גם לסכם...

ככל שהנסיעה נמשכת, פעולת הכתיבה נעשית קשה יותר. למה הכבישים שם לא ממש סלולים? מי שירצה לדעת איך הייתה הנסיעה, שיסתכל על כתב היד שלי...

השעה 17:15. יורדים בקבר רבי לוי יצחק מברדיטשוב - שם אין שום קטרוגים, רק סנגורים! התפללנו מנחה וקראנו פרקי תהילים. לאחר מכן השליחה מברדיטשוב, הגב' חני טאלר, סיפרה לנו על השליחות שלהם, על הקשיים, איך הם הגיעו לשם וכו'. ממש ניסים! מאוד מאוד מעניין, מסירות נפש כפשוטה! עכשיו אנחנו עולות לאוטובוס, בדרך למלונית בדיטומיר.

השעה 18:30 - רגע לפני שיוצאים לדרך, הבנות מרגישות תחושת צמא. מה עושים? אין ברזי מים לרפואה. ברחובות יש יותר דלק מאשר מים. כל מטר וחצי תחנת דלק. מחשבים מסלול מחדש ונוסעים לבית חב"ד בברדיטשוב - לשתיית

בסוף החוברת הופיעה טבלת חשבון נפש יומי, ברף גבוה שלא היה קל לעמוד בו. הבנות התבקשו לסמן כמה פעולות טובות הן עושות מצד יראה וכמה מצד אהבה. הן צברו 'לבבות' (אהבה) ו'סימני קריאה' (יראה)

עם סוס ועגלה וכולנו הצטופפנו שם. מועט המחזיק את
המרוכה...

מתחילים בנסיעה ומרגישים כמו תלמידי הבעש"ט בעגלה...
זאת הייתה חוויה יוצאת דופן שהטעימה אותנו משהו מן
העבר הרחוק.

השעה 13:15 ושוב מתחילים בנסיעה, הפעם בדרך למזיבוז'
- אל ציון הבעש"ט. הרב טייב מתוועד ואני כרגיל... מסכמת
ומסכמת... ונרדמת. אופס! נמשיך אחר כך...

השעה 15:50 - הגענו. התפללנו תפילת מנחה וניגנו את
הניגונים. זה היה ממש עוצמתי ומרומם! אפשר היה כמעט
למשש את הקדושה באוויר. משם המשכנו לבית הכנסת
העתיק של הבעש"ט ואכלנו ארוחת צהריים. בסיומה נסענו
ל'מעייץ הבעש"ט'.

השעה 18:30 - חוזרים למלונית. נסיעה טובה ומהנה!

והנה ווארט יפה מהנסיעה: בשליחות, לא פעם חווים קשיים.
הרבי מביא על כך משל מבתו של פרעה, בתיה, שהלכה ליאור
וראתה את משה בתיבה. התארכה לה היד והיא משתה אותו
מן המים. והנמשל, מסביר הרבי, שליח צריך לדעת שהיד של

הרב טייב חוזר וממשיך להתוועד איתנו על 'קבלת עול'
ומהו 'תענוג'. התוכן מרתק והסיפורים מעוררים. ההתוועדות
נמשכת עד השעה שתיים לפנות בוקר.
ביי, הולכים כעת לישון, ניפגש מחר.
חלומות חסידים!

כ"ז בסיוון

היום השני למעט

השעה 7:00. התעוררתי... בוקר טוב! בחוץ יום יפה ומעט
קריר.

התארגנתי והלכתי לטייל עם חברה ליד הנהר הסמוך למלונית.
נוף קסום... פשוט "מה רבו מעשיך ה'". התפללנו שחרית
ופנינו למסעדה לאכול - ממש ארוחת מלכים.

השעה 9:45 ומתחילים בנסיעה לאניפולי - מקום ציוניהם
של המגיד ממזריטש ורבי זושא מאניפולי. הנסיעה ארוכה
- כרגיל... הרב טייב מתוועד כמעט כל הנסיעה. הדברים
המרתקים שלו והנופים המדהימים הנשקפים מבעד לחלון
הופכים את הנסיעה לנעימה ומלאה תוכן.

רעיון חמוד מתוך דבריו של הרב טייב: השליח הנודע ר'
מולע (שמואל) אזימוב ז"ל היה אומר ש"יהודי צריך להיות
מטאטא". פעם לוקחים את המטאטא ומטאטאים איתו את
הסלון, פעם את חדר השינה ופעם אחרת את השירותים.
ליהודי אין מציאות פרטית. הוא מטאטא. אנחנו המטאטאים
של הרבי. עובדים למען הקב"ה ועושים הכול בהתאם
להוראותיו של הרבי. מוכנים לכל משימה, בלי להעדיף אחת
על פני חברתה.

השעה היא 12:15. ירדנו מהאוטובוס והלכנו שש דקות ברגל,
עד הציון. הדרך לשם הייתה ממש - יופי הבריאה. פרות בצדי
הדרך, עצים מכל עבר ונהר גדול. פשוט מדהים.

הגענו לציון. אמרנו פרקי תהילים וניגנו את ניגון 'שלוש
תנועות' שחלק ממנו, כידוע, הוא מהמגיד. כשסיימנו שם,
רצינו לחזור לאוטובוס. מה עשינו? מצאנו עגלון אוקראיני

שלושה ימים רצופים של התועדות

הרכדת החברתית הגב' אסתי גופין הצטרפה למסע וחזרה ממנו עם רשמים ותובנות

זכיתי להיות חלק מצוות ההיגוי של המבצע ואף ללוות בפועל (ביחד עם מקבילתי הירושלמית, הגב' לאה קוט) את משתתפות המסע. הרעיון למבצע היה של ראש המכללה, הרב משה חפר. לאחר מכן ישבנו עליו, ביחד עם הרכות הגב' חיה אלטהויו והגב' פראדי קטן, כאשר לתמונה נכנסת הגב' חווי כץ שלמעשה הובילה את המבצע כולו.

שני דברים הנחו את החשיבה שלנו בקשר למבצע. האחד, המחצית הראשונה של השנה מאופיינת בהרבה מאוד תאריכים חסידיים שמרכזים סביבם פעילות רבה, ואנחנו רצינו לייצר רוח חסידית שתסחף את הבנות גם במחצית השנייה של השנה. לכן המבצע תוזמן למחצית הזו. ודבר נוסף, חיפשנו מבצע שלא יישאר אך ורק במסגרת הלימודית, אלא יהיה בו הרבה מאוד 'מעשה בפועל'. כי יש לא מעט תלמידות שבכל הקשור לאתגרים לימודיים הן מצטיינות, אבל כשהדברים מגיעים למעשה בפועל, קצת פחות. חיפשנו אפוא מבצע שיאתגר את כולן.

הרעיון של "גדפיץ" תפס חזק והוכיח את עצמו מעל ומעבר למצופה. הייתה 'פתיחה' מאוד יפה ונרשמה השתתפות גבוהה של תלמידות. בהקשר זה ברצוני להביע את הערכתי האישית לכל שאר הבנות שהשתתפו במבצע, גם אם הן לא הצליחו להגיע לשלבי הסופיים. ציון מיוחד לשבח מגיע לכל אותן בנות שאמנם לא צברו את הניקוד המקסימלי, אבל כן עברו את הרף שהכניס אותן להגרלה. העובדה שטכנית הן לא זכו בגורל אינה מקטינה במאומה את ערך העשייה והמאמץ שלהן, בהשוואה לבנות שכן עלו בגורל.

הרבה מוסדות וארגונים עורכים מסעות לצינוני רבותינו נשיאנו, אך המיוחד אצלנו היה בכך שהמשתתפות התכוננו למסע הזה במשך שלושה ארבעה חודשים. זה כמובן משנה את הרצינות ואת ההתייחסות למסע. ואכן ראו את זה לכל אורך המסע. בשבילי זאת הייתה חוויה בלתי נשכחת. מעבר לעצם המסע והביקור בצינונים והתפילות האישיות בהם, להיות עם חבורה נכבדה של בנות שהערות היחידות שהייתי צריכה לתת להן היו שמוכרחים לסיים את התפילה או את ההתועדות כדי לעמוד בלוח הזמנים, זה פשוט חימם את הלב. בנות לא רצו לישון. רצו רק ללמוד, להתפלל ולהתועד. היו לגמרי בתוך העניין.

בכל הנוגע לצדדים הרוחניים, מי שהרים את המסע לפסגות היה המשפיע הרב מיכאל טייב, שניצל כל הזדמנות להשפיע ובכל רגע פנוי שהיה לו למד ולמד, דבר ששימש דוגמה חיה ומוחשית לכל התלמידות. למעשה, המסע היה התועדות אחת רצופה של שלושה ימים. גם התנאים הגשמיים היו לעילא ולעילא. חדרים נוחים ואוכל מצוין. ישר כוח גדול לר' שניאור סמדר שניצח על כל הצד הזה של המסע.

כשהמסע הסתיים, הבנות לא ירדו מהאוטובוס ומעצמן דנו בשאלה "מה אנחנו לוקחות איתנו מהמסע הזה, מה אנחנו מוסיפות ומשנות, אלו החלטות טובות אנחנו מקבלות עלינו בעקבותיו".

הרכי מתארכת עד למקום השליחות ולפיכך אין לו כל סיבה לראגה!

בשעה 21:50 הגענו למלונת. הצטלמנו תמונה קבוצתית עם החולצות המודפסות של "גדפיץ". אחר כך אכלנו ארוחת ערב טעימה, התארגנו, ישנו קצת, ויצאנו להתועדות הגדולה...

השעה 00:20 - ההתועדות מתחילה... הרב טייב מתועד במלוא ההתלהבות ו"קצת הרבה" 'לחיים' לא זויק... או כמו שהרב טייב אומר, "חסידים אמרו שאם ים סוף היה 'משקה', לא היה צריך נס בשביל לקרוע אותו, כי החסידים היו שותים את כל מימיו"... הוא משתף אותנו בסיפורו האישי המפעים ובהמשך הוא יוצא ואנחנו פוצחות ב'סדר ניגונים'...

בשעה 3:00 לפנות בוקר ההתועדות מסתיימת, ולא מפני שאנחנו רצינו אלא כי עכשיו ממש מתחילה הנסיעה להאדיטש והיא עתידה להימשך שש שעות. אהה... מתחילים בנסיעה, ומה אפשר לעשות בחושך? לישון, כמובן.

בשבילי זאת הייתה חוויה בלתי נשכחת, להיות עם חבורה נכבדה של בנות שהערות היחידות שהייתי צריכה לתת להן היו שמוכרחים לסיים את התפילה או את ההתועדות כדי לעמוד בלוח הזמנים

חיבור לשורשים. משתתפות המסע באחת מתחנותיו, בצילום קבוצתי

הרבה מוסדות עורכים מסעות לציוני רבותינו נשיאינו, אך המיוחד אצלנו היה בכך שהמשתתפות התכוננו למסע הזה במשך שלושה ארבעה חודשים. זה כמובן משנה את הרצינות ואת ההתייחסות למסע

כשעתיים מאוחר יותר אנחנו מגיעות לשדה ועוברות בידוק. בתוך כך מודיעים לנו על עיכוב של שעה וחצי בהמראה. ובמקום ב-23:05, נמריא ב-00:30. חיפשנו מקום בטרמינל והתמקמנו בכיסאות. בהנחייתה של המורה הגב' גופין המקסימה שיחקנו משחק חביב: כל בת מניחה במרכז המעגל חפץ השייך לה, ואחר כך כל בת בוחרת מביין החפצים חפץ שאינו שלה ועליה להגיד מה החפץ מזכיר לה מהמסע וכן לומר משהו טוב על הבת שהחפץ שלה. היה ממש נחמד!

הטיסה לארץ עומדת לצאת. התור ארוך ובינתיים אנו לומדות מאמר של הרבי מ"י בשבט תשי"ד. נכנסים למטוס שממריא, באיחור קל נוסף, רק לקראת השעה 00:50.

בשעה 3:45 לפנות בוקר אנחנו נוחותות פיזית אך לא נפשית. קשה להאמין שהמסע הסתיים... מתחבקות בהתרגשות ונפרדות כל אחת לדרכה. תם ונשלם היום. המסע כולו היה מדהים עד שאין מילים לתאר את העוצמות, ההתרגשות וההתרוממות שחווינו בו.

סוף דבר

עכשיו, אף שעבר זמן רב למדי מאז המסע, ברצוני לנצל את

נוסעים, נוסעים וזה פשוט לא נגמר. עושים עצירה קטנה בדרך. מזל... ושוב נוסעים ונוסעים.

כ"ח בסיוון

היום השלישי למסע

9:45 בבוקר ואנו סוף סוף מגיעות להאדיטש. אנחת רווחה כללית...

הרב טייב מוסר שיעור בתניא, כהכנה לתפילה. האם יש הכנה טובה יותר לציון אדמו"ר הזקן מאשר לימוד בספר התניא שלו?...

הנה רעיון אחד נוסף מתוך דבריו של המשפיע: סטודנטים שאלו את הרבי, "מהו עניינו של רבי?". ענה להם הרבי: "יש לוח חשמל ויש אורות. לכל אחד יש תחנת כוח והרבי יודע היכן נמצא המתג אצל כל יהודי ויהודי, כדי להדליק את ה'נר' הנשמת אדם' שלו".

אחרי השיעור התפללנו שחרית, כתבנו 'פדיון נפש' ופנינו אל ציון כ"ק אדמו"ר הזקן, לקול ניגונים ברקע... בציון עצמו קראנו 'מענה לשון' ואת הפ'נים. לאחר מכן שרנו ניגון הכנה, ניגון ארבע בבות ונייע זוריצ'י כלופצ'י... אה, איזו קדושה, איזו התעלות! אי אפשר להשוות זאת לשום תחנה אחרת במסע שלנו. בכל זאת, כאן שוכן האדמו"ר הראשון שלנו ובו הכול התחיל. אצלו החלה עבודת הנשיאים שעתידיה בעזרת ה' להגיע לשיאה ולשלמותה בדור הנוכחי!

מהציון הקדוש עלינו במדרגות המובילות אל 'היכל החסידות', המרכז הגדול והמפואר שהוקם בסמוך, וסעדנו צהריים.

בשעה 13:00 בצהריים ממשיכים לניעז'ין, אל כ"ק אדמו"ר האמצעי. "אדמו"ר הצמח צדק", מספר הרב טייב, "אמר על חותנו אדמו"ר האמצעי, שאם יתכו לו אצבע, לא דם ייצא ממנה אלא חסידות"...

בשעה 17:00 הגענו לציון אדמו"ר האמצעי. קראנו פרקי תהלים וניגנו את ניגון הקאפעליע (המקהלה) שלו. אלה היו רגעים מרוממים במיוחד.

השעה 17:30 ואנחנו בדרך לשדה התעופה. לא להאמין שהמסע הזה מתקרב לסימו...

כשמתרוממים
העולם נעשה
קטן. צילום מחלון
המטוס

נוף פסטורלי. פרות בצידי הדרך באניפולי

היום כבר יודעים מה זה "גדפיין"

הגב' חווי כץ שהגתה את תכני המבצע ואף ניצחה עליו
מסכמת אותו מנקודת מבטה האישית

כשיצאנו עם המבצע, להרבה מהבנות המושג "גדפיין" היה חדש או לפחות לא מאוד מוכר. לכן הוא גם עורר מייד סקרנות רבה. כשהתחלנו לדבר עליו ולעסוק בו, הן נוכחו לדעת עד כמה הוא מרכזי ויסודי בחיים היהודיים והחסידיים.

ריכזנו את המקורות העוסקים בחשיבותן של שתי הכנפיים - יראת ה' ואהבת ה' - ויצרנו שלוש חוברות. החוברת הראשונה הייתה "בין אדם למקום" והיא התמקדה בקשר של יהודי עם הקב"ה, כפי שהוא בא לידי ביטוי בשני הקווים, יראה ואהבה. החוברת השנייה הייתה "בין חסיד לרבו", והחוברת השלישית - "בין אדם לחברו". הראינו איך בכל תחום ותחום חשוב שיהיה גם חשק וגם מחויבות, גם קבלת עול וגם שמחה, גם "ואהבת" וגם "והיה אם שמוע".

יש בנות שבאופיין מתחברות יותר לקו האהבה ויש כאלה שדווקא הקו של קבלת עול מדבר אליהן. אלה כמו אלה נדרשו לשתי הכנפיים וכל אחת בחנה את עצמה באיזה קו עליה להתחזק.

בסוף החוברת הופיעה טבלת חשבון נפש יומי, ברף גבוה שלא קל היה לעמוד בו. הבנות התבקשו לסמן כמה פעולות טובות הן עושות מצד יראה וכמה מצד אהבה. הן צברו 'לבבות' (אהבה) ו'סימני קריאה' (יראה), ובסוף כל תקופה שלחו אלינו דיווח במייל.

מאות בנות נרשמו למבצע, למדו את התכנים והשתדלו לעמוד במשימות. לכל שלב הייתה 'פתיחה' והיה גם 'סיכום'. בעקבות זאת נפתחו כל מיני שיעורי תורה. בסופו של מבצע בדקנו את הכמויות והדיווחים והגענו לעשרים בנות מכל ארבע שנות הלימוד במכללה. גם למסע עצמו הכנו חוברת והיא כללה דברי רקע על כל מקום ומקום וכן קטעי לימוד מהרביים ומשאר הצדיקים. המשתתפות זכו להיות בהאדיטש ובניעוץ"ן כמוכן, וגם בפאסטוב, ברדיטשוב, זיטומיר, אניפולי ומזייבוז'.

לסיום אני חייבת לציין את העובדה המשמחת הבאה: אני מורה בתיכון בכפר חב"ד וכששאלתי בנות בכיתה שלי מה זה "גדפיין", כולן ידעו להסביר. מה שאומר שהמבצע הזה היכה גלים והתוכן שלו בהחלט לחלל למעגלים רחבים.

ההזדמנות שניתנה לי ולהביע את תודתי והערכתי על כל מבצע "גדפיין". המבצע הזה ניתב לי את הדרך לעלייה רוחנית וחסידית ועזר לי להתמקד בצדדים הרוחניים הנעלים של החיים.

ללא ספק הצלחתם להשפיע עליי ולגרום לי לעשות דברים טובים ונכונים, מתוך רצון אמיתי. הצלחתם לאתגר אותי ולתת לי הרבה כוח לעשות דברים שלא המבצע, ספק אם הייתי עושה אותם.

המבצע היה בהחלט קשה, דורש ותובעני, אבל הוא היה שווה את המאמצים, הקביעות וההתמדה. מודה לה' על שזכיתי להיות חלק מהקבוצה שטסה. פשוט קבוצה מדהימה, חסידית ואיכותית!

לא חלמתי שהמסע יהיה כפי שהיה, כל כך מושקע בגשמיות ובכזאת רמה רוחנית גבוהה. המסע הזה לא יישכח לעולם! הוא נחרת עמוק בליבי, חיבר אותי לשורשים וחימם ורומם אותי רוחנית. ממש "גדפיין"!

אז תודה ענקית על הכול! ■

יש בנות שבאופיין מתחברות יותר לקו האהבה ויש כאלה שדווקא הקו של קבלת עול מדבר אליהן. אלה כמו אלה נדרשו לשתי הכנפיים וכל אחת בחנה את עצמה באיזה קו עליה להתחזק